ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρᾶνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγομένου.)

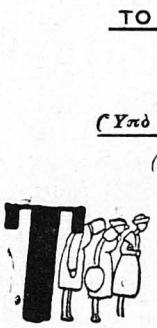

Ὁ δωμάτιο ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος μὲ ἕνα διάδρομο στὸν ὁποῖον εἶχε τὸ κρεβάτι του ὁ Ἰωσήφ.

— Καλέ μου κύριε, μοῦ εἶπε ὁ ὑπηρέτης μου ὁ ὁποῖος μὲ ἐπερίμενε πιστὸς σὰν στρατιώτης, σᾶς ἔφεραν μιὰ νέα ἐπιστολή. Τὴν ἄφησα στο τραπέζι τοῦ σπουδαστηρίου σας.

Ἐπέρασα χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

Ἤμουν καταζαλισμένος...

Μπῆκα στὸ δωμάτιό μου σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἔχει νὰ σκεφθῇ πολλὰ πράγματα καὶ νὰ λάβῃ σοβαρὰς ἀποφάσεις. Ἤμουν νευριασμένος.

Ὑπέφερα φριχτά...

Μοῦ ἐφαίνετο πὼς ἡ Μάρθα βρίσκεται σιμά μου. Πὼς ἦταν δικὴ μου πειά. Δικὴ μου, γιὰ πάντα στὸ πλάγι μου. Νέα ζωὴ ἄρχιζε γιὰ τοὺς δυὸ μας. Δὲν βρισκόμαστε οὔτε στὴ γῆ, οὔτε στὸν οὐρανό. Ἡ ψυχὴ της ἐνώνετο μὲ τὴ δικὴ μου.

Ὦ! αὐτὸ τὸ ὄνειρο τὸ ἀκολούθησε τρομερὰ θλῖψις.

Δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμουν. Ὄνειρο ἀλλόκοτο. φρικτὸς ἐφιάλτης.

Μοῦ ἐφαίνετο τώρα σὰν νὰ χώριζα ἀπ' τὴν πολυαγαπημένη μου. Ὅταν ὁ ἀποχωρισμὸς ἔγινε πειὰ μιὰ σκιὰ φάνηκε μπρός μου καὶ ἀνεγνώρισα τὸν κόμητα Σαὶν Ρεμύ! Ἄκουσα ἀπὸ τὰ ὠχρά του χείλη τὴς τρομερὰς αὐτὲς λέξεις:

—Εἶσαι ἔνοχος! Προδοσία!...

Ἄφησα τὸ κάθισμά μου καὶ μιὰ φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὴ πόρτα μου μὲ ἔκανε νὰ γυρίσω νὰ δῶ.

— Κάρολε! Κάρολε, τὶ ἔχετε λοιπόν; τὸ φαγητὸ σᾶς περιμένει... καὶ ὁ δόκτωρ ἀκόμη...

Ἦταν ἡ κόμησσα.

Σκούπισα τὸ ἱδρωμένο μέτωπό μου καὶ ἔτρεξα στὴ τραπεζαρία.

Μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ ζαλωσύνη.

— Νὰ, ποὺ ἦλθες τέλος πάντων ἐφώναξεν ὁ κόμης.

— Ὑποφέρετε κ. Κάρολε! μὲ ρώτησεν ἡ Μάρθα μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ὁ φίλος μας εἶναι αἰωνίως φαντασιοκόπος, εἶπεν. ὁ δόκτωρ Ρώκ. Στοιχηματίζω πὼς ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις καὶ ὄνειρα... Ὅπως ὁ Γκαῖτε, τὴν ἴδια ψυχή, τὴν ἴδια ἀρρώστεια ἔχει καὶ ὁ Κάρολος;

— Σᾶς παρακαλῶ κ. Ρώκ ἐφώναξα. Ὁ Γκαῖτε ἦτο ψυχὴ εὐαίσθητος, ἡ ὁποία ἔζησε γιὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς ὀνειροπόλος. Διαβάσατε τὸν Φάουστ; Στὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ βρῆτε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς καρδιᾶς του. Τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ἀγαπητή του Μαργαρίτα τὸν αἰσθάνθηκε περισσότερο ἀπ' ὅτι τὸν περιέγραψε.

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ δόκτωρ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Μάρθαν προσέθεσε:

— Παραιτοῦμαι τοῦ ἀγῶνος, ἂν δὲν λάβετε τὸ μέρος μου.

— Ἀλλὰ, φαντάζομαι κ. Ρὼκ ὅτι ὁ κ. Κάρολος ἔχει δίκηο. Ὁ Γκαῖτε ἦταν ἔξοχο μυαλό. Ἐτίμησε τὴν Γερμανίαν. Ἐξάπτεται λίγο στὸν Φάουστ καὶ στὸν Βέρθερο εἶνε ὅμως ἔξοχος στὰ ρωμαϊκὰ ἐλεγεῖα του, εἶπεν ἡ Μάρθα μὲ τὴ γλυκειά της φωνή.

— Δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραδοθῶ. Εἴσθε τρεῖς μὲ ἕνα. Ὁ ἀγῶνας εἶναι ἄνισος, εἶπε ὁ γιατρός.

— Τὸ δεῖπνον κύριοι εἶναι ἕτοιμο, εἰδοποίησεν ἡ κόμησσα.

Ἐκαθήσαμε στὸ τραπέζι. Εὑρέθηκα κοντὰ στὴ Μαρθα κι' ὅταν αἰσθάνθηκα τὴ ρόμπα της ν' ἀκουμπᾶ ἐπάνω μου ἐδοκίμασα μιὰ ἀπερίγραπτη φρίκη.

— Εἴτε ὀνειροπολούσατε τὸν Γκαῖτε εἴτε ὄχι, ἀγαπητὲ Κάρολε, μοῦ εἶπεν ὁ κ. Σαὶν Ρεμύ, ἐμεῖς ἐκάμαμε κατὰ τὴν ἀπουσία σας ἕνα θαυμάσιο σχέδιο.

— Ποῖον;

Ὁ κ. Ρὼκ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχω ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ὡραίας Γαλλίας μας καὶ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ μὲ συντροφεύσετε ὡς τὸ Μπιαρίτς γιὰ ἕνα δύο μῆνες. Τὶ λέτε γι' αὐτό;

— Τὸ σχέδιον εἶνε καλό. Δὲν εἶνε ἔτσι Κάρολε, εἶπεν ὁ κ. Ρώκ. Δὲν μοῦ εἴπατε σήμερα τὸ πρωῒ ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ δῆτε τὸ γέρο πατέρα σας;

— Πράγματι!.... ψιθύρισα.

—Ἐ! λοιπὸν! ἰδοὺ περίστασις.

—Βέβαια, προσέθεσε ὁ κόμης. Ἄμα ἐκτελέσετε τὸ πρῶτον καθῆκον θὰ ἔλθετε νὰ μᾶς εὕρετε στὸ Μπιαρίτς.

Καὶ συνέχισε:

—Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ χωριστῶ πειὰ

ἀπὸ σᾶς, Κάρολε, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ ζητήσω τὴν συνεργασία σας, στὸ ἔργο ποὺ ἑτοιμάζω ἀπὸ καιρό. Ἔχετε ἀλήθεια δύο θησαροὺς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔχασα πρὸ πολλοῦ. Τὴν νεότητα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. Πιστεύω νὰ μὲ βοηθήσετε στὸ καθῆκον μου.

— Μοῦ φαίνεται, φίλε μου, εἶπεν ἡ Μίρθα, ὅτι ὁρίζετε τὰς φροντίδας τοῦ κ. Καρόλου χωρὶς νὰ καλοσκεφθῆτε τὰς περιστάσεις. Ποιὸς σᾶς βεβαιώνει ὅτι αἱ ὑποθέσεις του θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μείνῃ κοντά μας;

Ἐ ἶχα συγκινηθῆ. Διέκοψα τὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπα: —Εἶμαι στὰς διαταγάς σας. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

—Ὦ! ἡ περίστασις αὐτή, σοῦ ὑπόσχομαι ἐγώ, εἶπεν ὁ κ. Ρὼκ, δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμα. Ὁ κόμης ἔχει προηγουμένως ἀνάγκη πολλῆς ἀναπαύσεως. Ἂν αἱ συμβουλὲς τοῦ ἰατροῦ δὲν εἰσακουσθοῦν πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω.

- Ρώκ, κακὲ φίλε, ψιθύρισεν ὁ κ. Σαὶν Ρεμύ, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ὅλες οἱ διαταγές σας ἐκτελοῦνται.

—Ὦ! εἶπε ὁ γιατρός, ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ μιλᾶτε γιὰ ἐργασία, δὲν εἶμαι κύριος πειὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

—Ἔχετε δίκηο, καλὲ μου δόκτωρ, εἶπεν ἡ Μάρθα, ὁ κόμης μοιάζει μ' ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ θέλει ν' ἀρρωστήσει πάλι καὶ νὰ μᾶς λυπήσῃ ἐκ νέου.

—Ἐγώ, φίλοι μου, ἕνα μόνο πρᾶγμα ἐπιθυμῶ. Νὰ μ' ἀγαπᾶτε ὅσο κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ, ἐκραύγασεν ὁ κόμης.

—Φίλε μου, ἐπανέλαβεν ἡ Μάρθα πρέπει νὰ μᾶς ὑπακούετε εἰς ὅλα.

—Κι' ἐν τούτοις δὲν θὰ σᾶς κούψω τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχω νὰ φέρω εἰς τέλος τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισα.

—Θὰ τὸ ἐκτελέσετε μὲ ἡσυχίαν, εἶπεν ὁ δόκτωρ. Τώρα πέστε μου πότε ἀφήνουμε τὴ Μαδρίτη;

—Αἱ ὑποθέσεις σας ἀργοῦν νὰ τελειώσουν; μ' ἐρώτησεν ὁ κόμης.

—Ὄχι, ἀπήντησα βλέποντας θυμωμένα τὸν Ρώκ. Ἔχω μόνον τὴ βαλίτσα μου νὰ ἑτοιμάσω καὶ ν' ἀποχειρετήσω τοὺς φίλους μου.

—Καὶ μεῖς τὸ ἴδιο, εἶπεν ἡ Μάρθα.

—Φίλοι μου, ἐφώναξεν ὁ Ρώκ, ἔχομεν 5 Αὐγούστου. Θέλετε νὰ φύγουμε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας;

—Θέλετε δηλαδὴ νὰ φύγουμε στὰς 13 τοῦ μηνὸς εἶπεν ἡ Μίρθα. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἀποφρὰς. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ φύγουμε τὴν 13ην.

—Ὦ! αὐτὰ εἶνε προλήψεις κόμησσα, εἶπεν ὁ Ρώκ.

—Μποροῦμε νὰ ἐπισπεύσουμε τὸ ταξεῖδι μας, ἐξήγησε ἡ κόμησσα. Θ' ἀναπνεύσουμε γρηγορώτερα τὸν σωτήριον ἀέρα τῆς Γαλλίας. Εἶμαι γεμάτη χαρὰ· γιατὶ σὲ λίγο πρόκειται νὰ δῶ πάλιν τὴ Γαλλία. Τὶ ὡραῖα ἂν ἐμέναμε διαρκῶς πειὰ ὁ' αὐτὴ. Γιατὶ νὰ μὴ μείνουμε;

Ὁ Σαὶν Ρεμὺ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά.

—Γιατὶ; ἐτόνισε μὲ φωνὴ στὴν ἀρχὴ ἥσυχη καὶ κατόπιν δυνατὴ καὶ ὁρμητικήν, γιατὶ ἡ Γαλλία ἐξαγοράζει τὴς συνειδήσεις μὲ χρυσὸν καὶ τὸ θέαμα εἶναι φρικῶδες.

—Κόμη! Κόμη! ἐφώνεξα.

Ὄχι, δὲν θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴ γῆ ποῦ γεννηθήκαμε. Γιατὶ ὁ ξένος τὴν μολύνει καὶ τὴν ἀτιμάζει. Δὲν θὰ μπορέσουμε ν' ἀδιαφορήσουμε ὅταν δοῦμε τόσες ἀνανδρίες καὶ τόσες αἰσχρότητες ἐκεῖ πέρα.

—Σᾶς παρακαλῶ μὴν ἐξάπτεσθε· δὲν εἴσθε σὲ θέσι ἀκόμη, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἀλλό, ἐψιθύρισα τρέμοντας, ἂν φοβῆσθε τὸ ταξεῖδι αὐτό, ἀγαπητὲ κόμη, μποροῦμε νὰ μείνωμε ἐδῶ.

—Ἀδύνατον κ. Κάρολε, εἶπεν ὁ κ. Ρὼκ, ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ φίλου μου καὶ θὰ τὸν πάρουμε θέλει δὲν θέλει.

Κατὰ τὰς δέκα ὁ δόκτωρ μᾶς ἄφησε καὶ ἐγὼ μπῆκα στὸ δωμάτιό μου ἔχοντας στὸ νοῦ μου τὴ τρομερὴ ἰδέα, ὅτι ὀκτὼ μόνον ἡμέρας θὰ ἔμενα κοντὰ στὴ Μάρθα...

Θεέ μου, Θεέ μου ἐνόμιζα ὅτι ὁ κόσμος κατεστρέφετο, ὅτι τὸ μυαλὸ μου ἐσάλευε, ὅτι ἤμουν ὁ πειὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

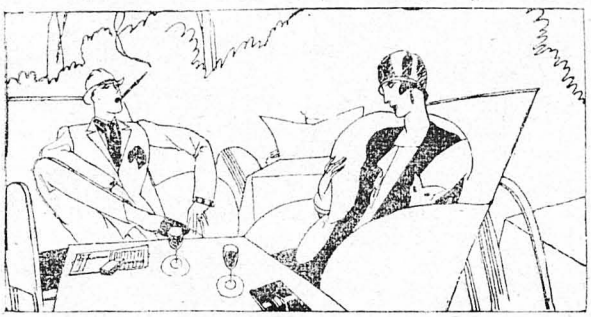

Ὑπῆρχαν σὲ μένα δύο σώματα.

Τὸ ἕνα ἄγνό, πιστὸ στὴ τιμὴ καὶ στὴ φιλία καὶ τὸ ἄλλο γεμᾶτο πάθος, ποὺ λησμονοῦσε τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς.

Ἔβλεπα τὴν εἰκόνα τῆς κομήσσης καὶ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου νὰ βασανίζεται ἀπὸ φλογερὸ πάθος. Ἐστάθηκα ἀπέναντι στὴν εἰκόνα της καὶ τὴν ἐκύτταζα μὲ βλέμμα φλογερό. Αἰσθάνθηκα τὸν πόθο νὰ μοῦ καίῃ τὴς φλέβες, τὴς φλέβες μου, καὶ στερημένος ἀπὸ λογικὴ ἄνοιξα τὴν ἀγκαλιά μου νὰ φιλήσω τὸ κενόν!..

Πόσο ἐκράτησεν ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς; Βέβαια ὅλη τὴν νύχτα. (ἀκολουθεῖ)